

at formode Sygdommens Tilfredværelse eller til at befrygte dens Forplantelse til en given Egn. Udfastet søger da et saadant Værn deels i Mundkurven deels i Hundetegn. Dette Sidste kan Udvalget ikke tilraade. Da et Politieeftilt ikke har nogen Kraft til at beskytte dets Bærer mod selv at blive angrebet af Sygdommen, eller til i saa Fald at gjøre sammes Bid mindre farligt for andre Dyr eller for Mennesker, er et Hundetegn ikke andet, end en Dvittering for erlagt Hundeskat; men Spørgsmaalet om dennes Henfigtsmæssighed, Størrelse o.s.v. har formeentlig intet at gjøre med nærværende Lov, og Udvalget skal derfor her indskrænke sig til den Bemærkning, at Indførelsen af en Hundeskat ogsaa paa Landet, som Værn mod herreløse Hunde, ialtsald kun kan see ved et almindeligt og permanent Lovbud, som efterhaanden gennem vedvarende Agraagivenhed kunde blive paanoet en modstræbende Befolkning, men at det som en local og forbigaaende Forbring er formeentlig aldeles upraktisk. Det samme gjælder om de dertil sig knyttende Bestemmelser om Optagelse, Opbevaring, Udløsning i Løbet af 3 Døgn. Hvad Mundkurven angaaer, da kan den vel yde virkelig Beskyttelse, naar den er „forsvarlig“, men, er denne Betingelse, uden hvis Overholdelse den er en Illusion, vanskelig at bedømme og endnu vanskeligere at overholde selv i Kjøbenhavn, vil dette være endnu vanskeligere i Kjøbstæderne og især paa Landet. Da det imidlertid under en længe fortsat Brug vel vil være muligt efterhaanden at faae forsvarlige Mundkurve indførte, og da disse ialtsald vilde yde Befolkningen stor Beroligelse og indskrænke Nødvendigheden af videre gaaende Foranstaltninger, som altid vilde møde en overordentlig Modstand, saalange deres Nødvendighed ikke er konstateret ved haist sørgelige Erfaringer, drister Udvalget sig ikke til at foreslaae at give Afkald paa dette lempeligere Forebyggelsesmiddel, især da det ikke veed noget andet at foreslaae i sammes Sted.

Derimod finder Udvalget Intet at erindre mod Realiteten af Udfastets Bestemmelser om den Fremgangsmaade, der skal bruges med Hensyn til de Dyr, der ere angrebne af Hundesyge eller ialtsald give Anledning til at be-

frygte Saabant. Kun vilde disse kunne sammenfattes i nogle faa korte Sætninger, hvortil mod Forrifter med Hensyn til de af gale Hunde bidte Mennesker ikke have deres Plads i nærværende Lov. En Omredaction af Paragraffen i Genhold til de her antydede Synspunkter vil derfor blive bragt i Forslag. Slutteligen bemærkes endnu, at der i den sidste Paragraph savnes en Bestemmelse om Betalingen for Hundes Obduction. Den kan formeentlig sættes til 1 Rd., og da de Tilfælde ere mange, hvori Loven paabyder saadan Obduction af Heste og Dvæg, og denne i visse Tilfælde kan stige endog til et meget stort Antal paa een gang, vil det vorde foreslaaet, at Betalingen ansættes til 2 Rd. og i intet Tilfælde kan stige til mere, end 10 Rd. for een Dags Arbeide.

De Forandringer, Udvalget saaledes skal foreslaae, ere saa mange, at det ikke veed anden Udvei, end at samle dem i en forandret Redaction af hele Loven. Dette synes i nærværende Tilfælde at frembyde saa meget mindre Betænkelighed, som Sagen endnu ikke har været til første Behandling, og der saaledes vil være samme Leilighed til efter første Forhandling, at stille Underændringsforslag, som den, der i Almindelighed haves med Hensyn til Ændringsforslag. Udvalget skal derfor indstille, at Thinget, i Stedet for det forelagte Udkast, vil vedtage et Lovforslag, saalydende:

§ 1.

Alle examinerede Dyr læger skulle, forsaavidt de vilde befatte sig med Behandlingen af smiltfomme Sygdomme hos Huusdyrene, af Amtmanden i det Amt, hvori de praktisere, forsynes med en af denne bekræftet Protocol, som anskaffes for Amtrepartitionsfondets Regning. I Kjøbenhavn træder Politiedirectøren og Politiekassen i Amtmandens og Amtsfondets Sted.

I denne Protocol har Dyr lægen at indføre en kort Beretning om de Tilfælde af fornævnte Sygdomme, som maatte blive Gjenstand for hans Undersøgelse eller Behandling, samt om hvad han foretager eller anordner for at hindre Smittens Udbredelse.